

Prologas

Jis viską suprato vos pirmą kartą ją išvydęs. Stebėjo, kaip ore švysčioja jos raudoni ir balti sirgalės kutai. Matė, kaip ilgos auksinės plaukų sruogos vilnija mėlyname vasaros dangaus fone. Įsiminė spindinčią baltą šypseną, kai ji šūkavo sirgalių skanduotes, striksėdama su kitomis merginomis po šviežiai nupjautą futbolo aikštę. Kadaisė jis jautė alkį, bet dabar, žiūrėdamas į ją, jautėsi sotus. Kadaisė jautė viduje tuštumą, o dabar, stebėdamas ją, vos galėjo suturėti kylančius jausmus.

Apie ją jis žinojo viską. Žinojo, kad jos tėvai yra labai gerbiami Viljamstaune, o tai buvo išskirtinis atvejis akademinių pasiekimų neturintiems žmonėms šioje humanitarinių mokslų bendruomenėje. Žinojo, kad jos šeima kilusi iš geros vokiečių giminės: keturios kartos šviesiaodžių blondinų vadovavo vietinei parduotuvei „Pas Metjusą“, jos pragyveno visą savo amžių nenukeliavusios toliau nei per keturis kvartalus nuo savo gimimo vietos. Beveik visi iš jų mirė ramiai miegodami, išskyrus Teresos proprosenelį, kuris, būdamas septyniasdešimt penkerių, mirtinai apsinuodijo dūmais, kai stengėsi išvaryti arklius iš liepsnojančio kaimyno tvarto.

Jis žinojo, kad kiekvieną popietę, po sirgalių užsiėmimų, Teresa skuba namo padėti tėvams parduotuvėje. Ant lentynėlių dėliodavo importinius alyvuogių aliejus, makaronus su špinatų ir muskatų riešutų padažu ir vietinės gamybos klevo lapo formos saldinius iš klevų sirupo. Rugsėjo pabaigoje ir spalio pradžioje, kai Viljamstauną užplūsdavo minia žmonių, aikčiojančių iš pasigėrėjimo auksinėmis kalvomis ir raudonu pomiškiu, Teresai buvo leidžiama turistams

pjaustyti Vermonto sūrį ir šviežias pienines karameles. Tačiau sezonui pasibaigus jai tekdavo vėl sugrįžti prie ruošos darbų — dulkių valymo nuo mėlynai languotų lentynėlių, šimtamečių medinių grindų šlavimo ir nelakuotų pušinių staliukų šveitimo. Šias pareigas ji pradėjo eiti būdama dvylikos ir nuolat klausydavosi, kaip tėvas bent dešimt kartų kiekvieną popietę pakartodavo, jog ji niekada neįgis tiek proto, kad galėtų užsiimti kuo nors daugiau.

Teresa niekada nesiginčijo. Tik stipriau susiverždavo savo raudonai languotą prijuostę, palenkdavo šviesiaplaukę galvą ir toliau šluodavo grindis.

Tarp savo bendraklasių, kurių iš viso mokėsi beveik šimtas, ji buvo populiari: draugiška, bet ne per daug mėgstanti bendrauti, patraukli, bet santūri. Kol kitos Greiloko kalno vidurinės septyniolikmetės atsiduodavo nevaldomiems pagarsėjusio gynėjo grabaliojimams arba uždraustoms pigaus alaus vilionėms, Teresa kiekvieną penktadienį ir šeštadienį dešimtą jau būdavo namie.

Ji labai, labai punktuoli, taip jam sakė Teresos motina. Ruošė namų darbus kaip pridera, eidavo į bažnyčią, vykdavo savo pareigas. Jokių šlaistymųsi su sugėrovais ar narkomanais, tik jau ne Teresa. Ji niekada neperžengdavo ribos.

Ponia Metjus kadaise greičiausiai irgi buvo tokia pat graži kaip jos dukra, bet tie metai jau nepastebimai prabėgo. Dabar ji buvo nervinga moteris blyškiai mėlynomis akimis, šviesiais plaukais ir sudribusiu kūnu. Ji taip stipriai susirišdavo plaukus, jog net patempdavo akių kampučius, ir žegnodavosi bent kartą per dvi minutes, stumdama tarp pirštų rožinio karoliukus. Tokias kaip ji jis pažinojo. Melsdavosi Dievui, kad apsaugotų nuo visokio pikto. Džiaugėsi pasiekusi tokį amžių, kai iš jos nebebuvo reikalaujama sekso. Ir penktadienio vakarais, kai ponas Metjusus išgerdavo visą butelį „Wild Turkey“ ir imdavo jas su Teresa daužyti, ji manydavo, kad jos to nusipelnė, nes Ieva davė Adomui obuolį, ir dėl to moteris yra baudžiamos iki šių dienų.

Penkiasdešimtmetis ponas Metjusas taip pat buvo beveik toks, kokio jis ir tikėjosi. Plieno pilkumo plaukai kirpti ežiuku. Rūstus veidas. Tvirtas liemuo. Stambios rankos, išsipūtusios it penkiasdešimties kilogramų miltų maišai ir trisdešimties kilogramų limonado sirupo bakai. Jis vaikštinėjo po ankštą parduotuvėlę lyg imperatorius po savo valdas. Kol šeima plūkdavosi, Metjusas mėgdavo persisverti per prekystalį ir šnekėti su pirkėjais apie krentančias pieno kainas arba vertimosi smulkiu verslu pavojus. Po savo lova laikė užtaisytą ginklą, o automobilyje — šautuvą. Kartą per metus nušaudavo vieną elnią legaliai ir, pasak vietinių gandų, vieną patiesdavo nelegaliai, vien norėdamas įrodyti, kad gali tai padaryti.

Niekas negalėjo jam paaiškinti, kaip gyventi, vadovauti parduotuvei ar elgtis su savo šeima. Jis buvo tikras kietakaktis, įtarus šunsnukis, bukas kaip bato aulas.

Praleidęs vos porą popiečių parduotuvėje, stebėdamas tėvą, motiną ir dukrą, Džimas išsiaiškino viską, ką norėjo žinoti. Tėvams niekada nebūtų pavykę prasimušti į elitą, bet jie neturėjo jokių genetinių defektų nei veido tikų. O jų dukra, jų graži, tyli, paklusni dukra, buvo visiškai tobula.

Džimas atsidarė mašinos dureles ir išlipo. Jis buvo pasiruošęs.

Virš galvos skaisčiai mėlynavo pavasarinis dangus. Priešais stūkstančios Berkšyro kalvos suteikė ryškiai žalią foną Greiloko kalno vidurinei mokyklai. Žemiau lyg žalias stalias driekėsi slėnis, ant kurio buvo pabarstyta raudonų klotimų ir juodmargių karvių. Jis įkvėpė aitrų pušų, šviežiai nupjautos žolės ir tolimų pieno ūkių kvapą. Klausėsi sirgalių dainų. „Pirmyn, kovok, nugalėk, pirmyn, kovok, nugalėk.“ Stebėjo, kaip Teresa į dangų mėto ilgas ir liaunas savo kojias.

— Mes iš Greiloko, kas gali būt geriau? Jei nesigirdi, šauksime garsiau!

Jis šyptelėjo ir išlindo į ryškiai tvieskiančią pavasario saulutę. Pagavo Teresos žvilgsnį, kai jos lankstus kūnas darė špagatus, o ran-

kos pergalingai sviedė į orą kutus. Ji iškart, negalvodama, atsakė jam šypsena.

Jis nusiėmė akinius nuo saulės. Ji išpūtė akis. Jis žavingai išsišiepė, ir ji, gražiai nuraudusi, galiausiai nusuko akis šalin. Kitos sirgalės su atviru pavydu dairėsi čia į ją, čia į jį. Kelios iš jų patraukliai papūtė lūpas, o viena greitai bręstanti rusvaplaukė atkišo pūpsančias krūtis, pavėluotai bandydama nukreipti jo dėmesį.

Jis nė sekundės nenuleido akių nuo Teresos. Ji buvo išrinktoji.

Jis truputį pasisuko, ir saulės spindulys atsimušė į policininko ženklelį, prisegtą prie jo jaunos, raumeningos krūtinės. Už trisdešimties metrų, už vielinės tvoros, stovinčios Teresos žvilgsnis nukrypo į ženklelį. Jis pastebėjo iškart sukilusį jos susijaudinimą, vidinį nepasitikėjimą. Tada jos nuostabių rudų akių žvilgsnis pakilo į jo veidą, ieškodamos akių.

Tą akimirką jis suprato, kad ji priklauso jam. Jis užfiksavo sekundę, kai atsargumas apleido jos žvilgsnį, užleisdamas vietą trapiai, baikščiai vilčiai.

Jį užplūdo neįsivaizduojamos galios jausmas.

Galvoje jis girdėjo tėvo balsą, tylų ir raminantį, kaip kad buvo pradžioje, kol viskas nevirto pragaru. Jo tėvas pasakojo pasakėčią: kartą vėžlys ir skorpionas pamatė, jog artėja potvynis. Bijodamas, bet norėdamas padaryti gerą darbą, vėžlys pasakė skorpionui, kad nuplukdytų jį iki kranto per neramius vandenį, jei šis mirtinas padaras pažadėtų jam neįgelti. Skorpionas davė vėžliui žodį ir užsiliupo jam ant kiauto. Jie ėmė plaukti, vėžlys galingai dirbo trumpomis stipriomis kojomis, iš visų jėgų stengdamasis pasiekti krantą. Juos skalavo bangos, traukdamos atgalios. Vėžlys vis plaukė ir plaukė, mėgino veržtis pirmyn, nors bangos bloškė atgal. Bangavimas vis stiprėjo. Vėžlys pavargo. Netrukus net ir lengvas skorpionas ėmė slėgti jį kaip sunki grandinė, tempianti į dugną. Tačiau vėžlys neprašė skorpiono nušokti jam nuo nugaros. Jis yrėsi dar smarkiau,

kol galiausiai tolumoje pasimatė krantas. Atrodė, kad jiems pavyks jį pasiekti.

Ir tada skorpionas jam įgėlė. Paprasčiausiai ėmė ir suleido nuodingą geluonį giliai į vėžlio odą. Priblokštas nuostabos vėžlys atsigręžė, o nuodai degino jam kraują, akimirksniu paversdami jo kojas švino gabalais. Jie nebegalėjo judėti. Jie abu ėmė skęsti. Paskutinę minutę vargšas vėžlys, kuris per burną ir šnerves jau sėmė sūrų vandenį, sušuko:

— Dėl ko taip padarei? Juk pražudei mus abu!

O skorpionas paprasčiausiai atsakė:

— Nes tokia mano prigimtis.

Džimui šis pasakojimas patiko. Jis jį suprato. Jo prigimtis buvo tokia pati. Jis visą laiką žinojo, kad yra geresnis, protingesnis, greitesnis, šaltesnis už visus likusius.

Jis gaudavo viską, ko panorėdavo.

Dabar jis šypsojosi gražiai septyniolikametei Teresai Metjus. Jis parodė jai Berkšyro apygardos policininko ženklelį, dėl kurio tiek daug dirbo. O ranka meiliai glostė prie diržo kabančią lazda.

Žiūrėk į mane, Teresa. Žiūrėk į savo būsimą vyrą.

Iš pradžių viskas buvo taip paprasta.

Iš pradžių...

Pirmas

Po penkerių metų

Džordis buvo girtas.

Lauke iki baltumo įkaitusi dykumos saulė plieskė tiesiai virš galvos, balino kaulus ir džiovino kalvas. Didžiosios karnegijos maudėsi karčio bangose, o joms po kojomis augantys pelynai merdėjo nuo perkaitimo. Visame Nogalese žmonės slapstėsi užtamsintuose kambariuose, vedžiojo po nuogas krūtines ledo kubelius ir keikė Dievą, perkėlusį rugpjūčio apokalipsę į rugsėjį.

Tačiau jis to nepastebėjo.

Vėsiosios žalios oazės viduryje, savo rančos stiliaus namuose, Džordis gulėjo išsitiesęs ant nugaros, dešine ranka apkabinęs besišypsančios moters ir gražaus berniuko nuotrauką sidabriniuose rėmeliuose. Kairėje rankoje laikė tuščią tekilos butelį.

Virš galvos besisukantis ventiliatorius pūtė į kambarį kondicionuoto oro srovę. Po nugara indėniško rašto kilimas gėrė jo prakaitą. Kambarys buvo tvarkingas ir skoningai dekoruotas, apstatytas pintais baldais ir tvirtomis aukštosiomis jukomis.

Į šias detales po pirmosios dienos, praleistos geriant vien tik tekilą, jis nebekreipė dėmesio. Kiekvienas jųrų pėstininkas žinojo, kad daugiadienės buvo tikras menas, o Džordis laikė save pirmuoju tekilos Mikelandželu. Pirmasis stikliukas nutvilkė gerklės gleivinę. Antrasis nudegino pirmojo skonį. Išgėręs pusę butelio, nė vienas padorus vyras nė nemirktelėdavo jausdamas, kaip pigi, aitri tekila

svilina jo stemplę, teka į skrandį ir anksčiau ar vėliau išeina iš kūno per vidurius.

Į pirmos dienos pabaigą Džordį visai apleido sveika nuovoka. Palubės ventiliatorius tapo priešistoriniu paukščiu, pinta sofa — tykančiu tigru. Kiečiausias, pikčiausias jūrų pėstininkas ėmė nežmoniškai kikenti. Užsimerkus viskas aplinkui imdavo pykinamai suktis, tad pirmąją naktį jis praleido atplėšęs vokus pirštais, išsisas valandas stebeilydamasis į lubas.

Tačiau dabar jau ketvirtą dieną iš eilės gėrė gryną tekilą, tad tiek protas, tiek kūnas jo nebeklausė. Iš pradžių dingo jo veidas. Jis sėdėjo prie savo baseino, gurkšnodamas puikią „Cuervo Gold“, ir staiga suprato, kad nebejaučia nosies. Bandė surasti pirštais — be šansų. Nosis dingo. Po valandos prapuolė ir skruostai. Nei badančios barzdos, nei kandaus prakaito. Jis nebeturėjo skruostų. Galiausiai, ne taip jau ir seniai, neteko lūpų. Pabandė prasižioti, bet jų jau nebebuvo. Nebėra lūpų.

Dėl to gerti pasidarė velnioniškai sunku, o jam dar buvo likusi visa rimto gėrimo para.

Jis lėtai persivertė ant šono, suvokdamas, kad tebeturi rankas ir marinuotų smegenų likučius. Stipriai užsimerkė, ir prieš akis iškilo migloti vaizdai. Kadaisė jis buvo plaukimo bei šaudymo kapsuliniu šautuvu čempionas. Prisiminė malonų chloro kvapą ir juodo riešutmedžio ginklo svorį. Jis buvo jūrų pėstininkas su „nenugludintu talentu, gausiu potencialu“, tačiau vėliau jo buvo paprašyta palikti pajėgas.

Pabuvęs jūrų pėstininku, pradėjo eiti samdomo kareivio tarnybą, ir jos metu darydavo dalykus, apie kuriuos niekam negalėjo pasakoti, antraip tektų klausytojus nužudyti. Kitas vaizdas sušmėžavo ne taip aiškiai, buvo miglotas, akivaizdu, kad net ir po keturių tekilos gėrimo dienų jis galėjo įskaudinti. Džordis buvo sugrižęs į valstijas. Greta jo stovėjo Reičelė. Jis — jos vyras. Nuleidęs akis žvelgė į stovintį berniuką, kuris gniaužė jo ranką. Jis buvo tėvas.

O dabar jis girtas.

Atvykęs tarnas Fredis iš Džordžio rankų ištraukė įrėmintą portretą ir padėjo į seifą, kur nuotrauka gulės iki kito rugsėjo.

— Kaip laikotės, sere?

— A.

Į kambarį įropojo jo iguana, vilkdama per raudonomis plytelėmis klotas grindis beveik pusantro metro uodegą. Tekila klykė: „Pavojaus signalas! Puola Godzila!“ Tačiau sveikoji proto dalis sukuždėjo pro išdžiūvusias, nejautrias lūpas:

— Kliukai, varyk iš čia. Aš rimtai.

Kliukas pabrėžtinai jį ignoravo ir klestelėjo savo putliu kūnu ant saulės ruoželio, besiveržiančio pro medines žaliuzes, kur taisėsi pagulėti. Džordžiui patiko Kliukas.

— Vandens, sere? — kantriai pasiteiravo Fredis.

— Kelinta šiandien diena?

— Trylikta, sere.

— Tada duok man dar vieną margaritą.

Tolumoje suskambo telefonas. Jį išgirdęs Džordis suniurzgė, o kai telefonas įžūliai suskambėjo dar kartą, jis, trokšdamas pabėgti, per kančias nuropojo į kiemą.

Saulė akimirksniu smogė it plaktukas. Vyras svirduliuodamas atsistojo ir iš įpročio prisimerkė, iš jo kūno porų lėtai sunkėsi gryna tekila.

Sausas karštis — taip jam sakė, kai atsikraustė į Arizoną. Aišku, karšta, bet karštis sausas. Nesąmonės. Penkiasdešimt laipsnių Celsijaus yra penkiasdešimt laipsnių Celsijaus. Nė vienas sveiko proto žmogus negyvena tokioje temperatūroje.

Jis džiunglėse buvo praleidęs tiek daug laiko, kad sugebėjo apsimesti, jog nepastebi oda srūvančio prakaito ar aitraus savo kūno tvaiko. Išmoko iš dalies užblokuoti šiuos pojūčius. O visa kita traukė į savo plaučius. Dabar džiunglės gyveno jo viduje. Kartais, kai prisimindavo Virdžinijos plantacijas ir stalo gale sė-

dintį savo tėvą, apsirengusį Specialiosios paskirties pajėgų karių uniforma, susikišusį kelnes į žvilgančius kerzinius batus, vilkintį marškinius, kurių išlygintos klostės atrodė aštrios lyg skustuvai, su ant krūtinės besipuikuojančiais kaspinais, jo kraujyje pasigirdavo džiunglių būgnai.

Tada Džordis nusijuokdavo. Tai buvo vienintelė vertinga pamoka, kurią išmoko iš tėvo. Moterys verkia. Vyrai juokiasi. Verksniai aimanuoja. Vyrai juokiasi. Ištižėliai skundžiasi. Vyrai juokiasi.

Kai Meriona paskambinusi jam pranešė, jog pulkininkas miršta nuo prostatos vėžio, jis ėmė taip smarkiai juoktis, kad paleido iš rankų ragelį.

Kieme pasirodė asketiškasis Fredis, vilkintis kruopščiai išlygintu lininiu kostiumu.

— Telefonas, sere.

— Ar vis dar trylikta?

— Taip, sere.

— Tada pasakyk, kad atšoktų.

Fredis nesijudino:

— Skambina Vincentas, sere. Jau penktą kartą. Sako, kad svarbu.

Džordis šleptelėjo prie baseino ir nuleido pirštų galiukus į vandenį. Didžiąją gyvenimo dalį jis svajojo turėti štai tokį baseiną. Iš dalies jis jo nekeitė.

— Sere?

— Vincentas visada mano, kad tai svarbu.

— Jis atsisako padėti ragelį, sere.

Fredis padėjo telefoną prie baseino. Jo paniekinamas purkštelėjimas bylojo, ką mano apie Vincentą. Džordis atsigulė ant nugaros. Panašu, kad nei Fredis, nei telefonas neketino trauktis.

Jis nenoromis pakėlė ragelį.

— Vincentai, aš jau išėjęs į pensiją.

— Negali būti, seni.

Griaudintis Vincento balsas privertė Džordį griebtis už kaktos.

— Turiu tau egzempliorių, vertą dėmesio, Dilonai. Visiškai tavo skonio.

— Šiandien trylikta.

— Tik vienoje pasaulio pusėje.

— Į skambučius neatsakinėju iki keturioliktos, o į taviškius — išvis niekada. Aš išėjęs į pensiją.

— Dilonai, tu tik palauk, kol išgirsi apie pinigus...

— Man nereikia pinigų.

— Visiems reikia pinigų.

— Man nereikia pinigų. Man nereikia verslo. Manęs tai nebe-
liečia. Ate.

— Ei, ei, ei! Palauk! Nagi, Džordi. Bent išklausk manęs, dėl senų laikų. Klausyk, susipažinau su tokia moterimi. Ji išties puikiai...

— Gerai dulkinasi?

— Ne tai norėjau...

— Greičiausiai blondinė. Tu visada lydydavaisi dėl blondinių.

— Džordi, drauguži, nebūk toks bjaurybė. Nebūčiau tau skambinęs dėl eilinio atvejo — žinau, kad esi išėjęs į pensiją. Tačiau tai moteriai reikalinga pagalba. Ta prasme, tikrai *reikalinga* pagalba.

— Rimtai? Čiupk telefonų knygą, susirask moterų krizių centro numerį ir surink jį. Jei kas nors atsilieps, pranešk. Galbūt kurią dieną ir pats jiems paskambinsiu. Ate.

— Džordi...

— Man nerūpi.

Džordis padėjo ragelį. Fredis tebestovėjo greta. Jo viršutine lūpa nuriedėjo prakaito lašas. Džordis papurtė galvą.

— Ko tu taip nerimavai? — papriekaištavo jis tarnui. — Kad pasakysiu „taip“? Kad viską atiduosiu dėl trisdešimties sekundžių adrenalino antplūdžio? Fredi, o aš galvojau, kad mes gerai vienas kitą pažįstame.

— Atnešiu jums dar vieną margaritą, sere.

— Taip, Fredi. Mudu puikiai vienas kitą suprantame.

Džordis nuleido galvą ant kaitrai atsparių kiemo grindų. Saulė kaitino jo vokus, kol jis pamatė raudonų venų zigzagus po oda.

Vėl pasirodė Fredis, nešinas stikline druskuotu kraštu, kurią pastatė šalia Džordžio galvos.

— Fredi? — kreipėsi Džordis.

— Taip, sere?

— Jei leisi man prisiskambinti dar kartą, aš tave atleisiu.

— Taip, sere.

— Net jei skambintų pats pulkininkas, Fredi. Ar supratai?

— Žinoma, sere.

— Puiku.

Fredis staigiai apsisuko ir išėjo, Džordis nesivargino jo stebėti.

Jis panėrė į baseiną su visais drabužiais. Nusileido į patį dugną. Nesipriešino, jam niekada nereikėjo priešintis vandeniui. Nuo pat pradžių Meriona sugebėjo išdarinėti ką nori ant arklio, o Džordis — vandenyje.

Jo pėdos palietė dugną. Atsimerkęs apžvelgė savo karaliją: raudonų atsikišusių akmenų baseino kraštai ir dugnas, kuris atrodė lyg nuklotas safyrais.

Kutenimas prasidėjo gerklės gilumoje — instinktyvus noras kvėpuoti. Su juo irgi nekovojo. Jis priėmė jį. Poreikį, paniką, baimę. Po vandeniui galėjo susitaikyti su bet kuo. Po vandeniui jam pasaulis pagaliau įgijo prasmę.

Mintyse skaičiavo sekundes, o kutulys gerklėje pradėjo smaugti. Nesipriešink, *nesipriešink*. *Nuramink deginimą*. Jis peržengė dviejų minučių ribą. Kadaisė jam išeidavo išbūti ir keturias, bet ne šiandien.

Dvi minutės keturiasdešimt penkios sekundės. Ir viskas. Jis šovė į viršų. Išnėrė iš vandens grobuoniškai trokšdamas oro, vienu ypu įkvėpdamas net keturis gurkšnius. Džinsai ir marškinėliai buvo prisiklijavę prie odos, galvoje dundėjo būgnai.

Mintyse tebebisuko prisiminimai. Reičelė ir Tedis. Besijuokiantys. Besišypsantys. Klykiantys. Mirštantys.

Kiekvienais metais jis rengdavo daugiadienes išgertuves. Penkias dienas prisimindavo tai, ko negalėjo pamiršti.

Penkios dienos per jį besiritančios tamsos, kuri it rūkas slopino šviesą.

Po sekundės Džordis ėmė plaukti. Tada dar truputį paplaukiojo. Viršuje oras buvo sausas, o kai dangų užliejo kraujo raudonis, ėmė čirpti svirpliai.

— Ar jūs gyvas?

— E?

Džordis netvirtai pakėlė galvą. Jis buvo apalpęs kieme veidu žemyn. Prie odos lipo kažkas šalta. Šlapi drabužiai.

— Pone Dilonai? Pone Dilonai?

Jis prisimerkė, nes vydzdžiai atsisakė bendradarbiauti. Kažkodėl viskas atrodė raudonai raudonai, tamsiai ir bjauriai. Pasistengė sufokusuoti žvilgsnį dar stipriau. Priešais pasirodė moters siluetas. Jos plaukai buvo juodi ir priminė elvišką peruką. Jis įrėmė kaktą žemėn.

— Ar jums viskas gerai?

— Tai visada buvo svarstytinas klausimas, — vyras nesivargino vėl pakelti akių. — Ponia, aš neketinu pirkti „Avon“ produktų anei skautų sausainiukų. Kita vertus, jei turite pasiūlyti „Cuervo Gold“, paimčiau porą dėžių.

— Aš neprekiuju „Avon“ gaminiiais.

— Nepasisekė.

Greičiausiai jis miršta. Nesijautė taip prastai nuo pirmosios dienos Vest Pointe.

— Pone Dilonai...

— Eikit lauk.

— Negaliu.

— Atsistokite, apsisukite šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu ir žiūrėkite, kad nesusitrenktumėte šiknos į užsidarančius vartus.

— Pone Dilonai... prašau, tik išklauskite mane.

Galiausiai jis išmeigė į ją apsiblaususį žvilgsnį. Moteris sėdėjo algarobo fone ant šezlongo krašto lyg išsekęs tupintis balandis. Jauna. Siaubinga šukuosena. Ir dar siaubingiau nudažyti plaukai. Stengėsi atrodyti atsainiai, bet jos balti keliai drebėjo. Jis suniurzgė.

— Ponia, jūs gerokai persistengėte.

— Aš... jie... aš...

Ji tvirtai atsistojo ir atmetė pečius. Veidas atrodė ryžtingas, bet visa kita gadino šį įspūdį. Pernelyg baltas kostiumėlis buvo susigarrankščiavęs ir prastai krito. Pastaruoju metu ji buvo netekusi daug svorio, o juodi ratilai apie akis bylojo toli gražu ne apie pačius saldžiausius sapnus.

— Pone Dilonai...

— Fredi! — iš visų jėgų sušuko jis. — Fredi!

Moters lūpos susičiaupė.

— Jis išėjo, — po akimirkos ištarė ji ir ėmė metodiškai lupinėti savo dešiniojo nykščio nagą.

— Išėjo? — suvaitojo Džordis dar kartą ir papurtė savo šlapius plaukus. Visur tiško vanduo, o keli lašeliai nusileido net ant jos šilkinio kostiumėlio, bet moteris nė nekrustelėjo. Jis perbraukė delnu plaukus, patraukdamas ilgas sruogas sau nuo akių, ir dar kartą pažvelgė į nepageidaujamą viešnią.

Ji laikėsi apgalvoto atstumo. Ne per toli, kad pademonstruotų drąsą, bet ir ne per arti, kad išlaikytų padorumą. Moters laikysena atrodė gerai subalansuota ir pasiruošusi veiksmui: stovėjo plačiai pražergtomis kojomis, vieną pėdą pastačiusi į priekį, atstačiusi krūtinę, nuleidusi rankas. Jį apėmė *déjàvu* jausmas, lyg turėtų ką nors apie ją žinoti. Tačiau intuicija greitai apleido, ir jis neketino jos vaisyti.

— Jūsų draugas išėjo, — pasakė moteris. — Mačiau, kaip sėda į sedaną ir išvažiuoja.

— Hm.

Jis nenoriai atsisėdo. Pasaulis ėmė sukstis, bet staiga sustojo. Turint omenyje faktą, kad šiuo metu devyniasdešimt procentų jo kraujo sudaro tekila, jo regėjimas buvo išties pernelyg geras. Kiek laiko išbuvo be sąmonės? Kiek alkoholio išprakaitavo per savo poras? Jis per greitai pradėjo blaivytis.

Džordis nusiplėšė marškinėlius ir nušveitė ant grindų. Tada pirštai nusileido atsegti džinsų.

— Aš noriu jus pasamdyti.

Moters balse pasigirdo nežymus virptelėjimas.

Nusimovęs limpančius džinsus, Džordis numetė juos ant žemės.

— Jau geriau, — metė jis.

— Aš... aš nežinau, ar taip dera, — pratarė moteris.

Džordis rūščiai į ją atsisuko, įsirėmęs rankas į klubus. Stovėdamas pliku užpakaliu, pažvelgė jai tiesiai į akis svarstydamas, kodėl ji dar nesusiprotėjo iš čia išsinešdinti.

— Ponia, ar ši vila jums panaši į vienuolyną? Tai privati rezidencija, o aš esu tas žvėris, kuris čia vadovauja. Tad staigiai nešdinkitės iš mano akiračio arba panaudokite savo burną naudingiesiems dalykams.

Pašaipiai šyptelėjęs, jis nuėjo šalin. Ant stalelio prie baseino rado Fredžio paliktą margaritą. Ledukai jau buvo ištirpę, tačiau jam buvo tas pats. Vienu mauku užsivertė pusę kokteilio.

— Mane atsiuntė Vincentas, — už nugaros sukuždėjo moteris.

— Tas kalės vaikas, — be jokios emocijos nutęsė Džordis. — Teks išbraukti jį iš savo kalėdinių sveikinimų sąrašo. — Jis išmaukė likusią margaritą. — Skaičiuoju iki penkių. Jei iki tol neiškeliausi, tepadedu tau Dievas.

— Gal malonėsite manęs bent išklaudyti?

— Vienas.

— Aš jums sumokėsiu.

— Du.

— Vincentas nesakė, kad esate kiaulė girtuoklis!

— Trys.

— Man reikia profesionalo!

Jis atsisuko susikryžiaęs rankas ant krūtinės, nieko nesakančiu veidu:

— Keturi.

Moters veidas išraudo. Kūną užvaldė frustracija, smakras pakilo į viršų, akys ėmė žibėti. Sekundę ji pasirodė išties graži.

— Niekur aš neisiu! — surėkė įsibrovėlė. — Po velnių, aš neturiu kur eiti. Jei bent sekundę nustotum gailėjęsis savęs ir paklausytum...

— Penki.

— Niekur neisiu. Negaliu.

— Kaip nori.

Džordis gūžtelėjo. Pastatė tuščią kokteilio stiklinę ant staliuko. Tada nuogas lyg ką tik gimęs puolė ją visu aštuoniasdešimt kilogramų sveriančiu raumeningu kūnu.